

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 687/2021
25.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Центра за социјални рад „Ћуприја“ из Ћуприје, чији је пуномоћник Славко Кнежевић, адвокат из ..., против тужених АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Драган Бојанић, адвокат из ..., ради одређивање мера заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 409/20 од 27.10.2020. године, у седници одржаној 25.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 409/20 од 27.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји П2 105/19 од 16.01.2020. године, првим ставом изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици према туженима и изречена мера забране даљег узнемиравања ВВ, мал. ГГ и мал. ДД. Другим ставом изреке, одлучено је да се мера заштите од насиља у породици из става првог изреке пресуде примењује одмах након пријема пресуде и важиће најдуже годину дана, с тим што се њено важење може продужити све док не престану разлози због којих је мера одређена. Трећим ставом изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 54.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 409/20 од 27.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, а у вези члана 403. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број

72/11, 49/2013-УС, 74/2013 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује, а осталим наводима ревизије се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, ВВ дели заједничко двориште са туженима, који су стриц и стрина њеног бившег супруга са којим се развела 2016. године. Тужени су у више наврата вређали ВВ, са којом су у тазбинском сродству, претили њој и њеној мал.деци ГГ и ДД, са којима су у крвном сродству и чинили друге недоличне радње којима се угрожава њихов телесни интегритет, душевно здравље и спокојство. Иницијални разлог за наведено понашање су нерешени имовински односи између тужених и ВВ, јер су тужени и ВВ сувласници на истом плацу на којем се налазе њихове куће, заједнички улаз и пролаз кроз двориште, а за који тужени сматрају да имају јаче право и да им више припада, а да ВВ то не припада. Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад Јагодина од 06.11.2019. године, неколико година уназад су уочени елементи психичког насиља над ВВ и њеном децом од стране тужених на начин што су је тужени вређали, пре свега њену личност у делу где је најосетљивија, називајући је слепицом без образовања, лоповом, лошом женом коју је муж оставио, користећи њен однос са родитељима и одрастање у дому, а искључили су воду на 21 дан чиме су је онемогућили да обавља основне хигијенске потребе. Током ових догађаја била су присутна и мал.деца ВВ, на које је све деловало стресно и често су се плашили за живот и безбедност своје мајке, као и за сопствену безбедност, а дешавало се да мал. ГГ након сличних инцидената услед страха и узбуђења изгуби свест. Према налазу и мишљењу психолога Дома здравља Деспотовац од 05.12.2017. године, мал. ГГ, због понашања тужених трпи насиље у оквиру шире породице и у ситуацијама изложености насиљу дешава се да јој буде мука, да је малаксала, да колабира, смршала је 4 – 5 килограма, променљивог спавања, и неопходна јој је институционална подршка. ВВ и њена деца су тужене у два наврата пријавили ПС Ћуприја, дана 26.07.2017. године и 12.10.2017. године, о чему су сачињене службене белешке о обавештењу примљеном од стране грађана, да је тужени АА вређао ВВ, претио њој и њеној деци, а дана 12.10.2017. године, приликом свађе којој су присуствовала и мал. деца, дошло је до физичког контакта од стране туженог АА према мал. ГГ, који је каблом којим је махао погодио у пределу руке, а мал. ДД је погодио груменом земље.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да описано понашање тужених представља насиље у породици, у смислу члана 197. Породичног закона, па им је побијаном одлуком правилно изречена предложена мера ради заштите од насиља.

Насиље у породици, дефинисано одредбом члана 197. став 1. Породичног закона („Сл. гласник РС“ број 18/05, 72/11 и 6/15), подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, а карактеристични видови насиља (именовани облици насиља),

одређени су ставом 2. истог члана, уз одређење да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање, које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља).

Из утврђеног чињеничног стања, судови основано закључују да се понашање тужених према ВВ, мал. ГГ и мал. ДД, карактерише као насилничко и које одступа од уобичајног понашања у међусобним односима чланова породице (они су чланови породице на основу члана 197. став 3. тачка 2.). Испољено понашање тужених угрожава превасходно физичко и душевно здравље и спокојство ВВ и њене малолетне деце, код које ствара осећај неспокојства, узнемирености, несигурности и страха, као и бојазни за сопствени, али и живот својих најближих сродника, сина и ћерке, што оправдава изрицање мере заштите од насиља, предвиђене чланом 198. став 2. тачка 5. и члана 199. Породичног закона. Наиме, имајући у виду све околности конкретног случаја, изрицање ове мере заштите од насиља у породици неопходно је како би се ВВ и мал. ГГ и мал. ДД пружила заштита и обезбедили мир и спокојство за одређени временски период и као таква представља адекватну меру заштите од насиља према утврђеној врсти и обиму насиља.

Супротно ревизијским наводима, околност да се надлежно јавно тужилаштво у вези догађаја пријављених од стране ВВ изјаснило тако да у истима нема елемената кривичног дела за које се гоњење преузима по службеној дужности, не искључује могућност пружања грађанскоправне заштите ВВ, мал. ГГ и мал. ДД и по Породичном закону, имајући у виду да је грађанскоправна одговорност шира од кривичноправне одговорности. Ово нарочито ако се имају у виду службене белешке о обавештењу примљеном од грађана од стране ВВ, сачињене од стране Полицијске станице у Ћуприји од 26.07.2017. године и 12.10.2017. године.

Ревизијским наводима којима се оспорава правилност закључка нижестепених судова о природи сродства између ВВ и тужених, понављају се наводи жалбе, које је другостепени суд ценио и правилно закључио да су неосновани. Осталим ревизијским наводима, ревиденти у суштини оспоравају утврђено чињенично стање, међутим, наводи на којима је ревизија заснована не доводе у сумњу правилност примене материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона које су нижестепени судови правилно применили налазећи да је потребно изрицање тражених мера заштите од насиља у породици.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци ове пресуде донео у смислу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић